

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem v právní věci

žalobkyně: **O. K.**, narozená X,
státní příslušnice Ukrajiny,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2019, č. j. CPR-3007-5/ČJ-2019-930310-V244,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 13. 6. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 3. 6. 2019, č. j. CPR-3007-5/ČJ-2019-930310-V244 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „krajské ředitelství“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 11. 2018, č. j. KRPS-285636-30/ČJ-2018-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k vycestování mu byla určena v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalovaná odůvodnila napadené rozhodnutí tím, že žalobkyně pobývala na území České republiky nad rámec doby, po kterou zde byla oprávněna pobývat na základě polského víza, a zároveň vykonávala pracovní činnost bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou pro výkon zaměstnání, a následně pracovní činnost vykonávala i bez oprávnění k pobytu. Tímto jednáním naplnila skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, což bylo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobkyně byla během pobytové kontroly provedené dne 20. 9. 2018 v rámci akce „AZOS“ zastižena při výkonu zaměstnání v závodu společnosti A. P. P. s.r.o. (dále jen „A.“) v N., jež se zabývá zpracováním a opracováním kovových polotovarů pro automobilový průmysl. Žalobkyně předložila polské národní vízum typu D s platností od 25. 2. 2018 do 11. 10. 2018 s délkou pobytu 180 dní. Nepředložila povolení k zaměstnání. Při výsledku uvedla, že z Ukrajiny přicestovala mikrobusem přímo do N. dne 28. 3. 2018 za účelem zaměstnání, které měla předem domluvené. V Polsku nikdy nepobývala ani nepracovala. Ve společnosti A. pracovala od 30. 3. 2018, montovala autosedačky do vozidel. Pracovní smlouvu nepodepsala, vše probíhalo na základě ústní dohody se zprostředkovatelem V.. Šlo o dohodu na dobu neurčitou, dokud bude žalobkyně chtít pracovat. Při výsledku žalobkyně bylo rovněž zjištěno, že žalobkyně pobývala na území České republiky nad rámec povolené doby pobytu, po kterou byla zde oprávněna pobývat na základě polského víza, tedy neoprávněně. Z tohoto důvodu byla během výsledku vyrozuměna o rozšíření právní kvalifikace jejího jednání o skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně rovněž nedisponovala oprávněním k výkonu zaměstnání. K přiměřenosti vyhoštění a délce zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že jde o zásah přiměřený, neboť žalobkyně je zdráva, celá její rodina žije na Ukrajině a její pobyt na území České republiky byl čistě ekonomického charakteru. Neexistují žádné překážky, které by jí bránily ve vycestování zpět na Ukrajinu. Zdůraznil přitom, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost po dobu několika měsíců, nejméně od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2018, přičemž naplnila několik skutkových podstat vymezených v § 119 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni bylo možné uložit zákaz vstupu na území Evropské unie až na 5 let, přičemž uložená délka zákazu vstupu v trvání 18 měsíců odpovídá okolnostem případu, což krajské ředitelství řádně odůvodnilo. Lhůta 10 dnů k vycestování byla stanovena v rámci zákonem stanoveného rozpětí a je zcela dostačující s ohledem na to, že žalobkyně vlastní platný cestovní doklad a neuvedla žádné nevyřešené záležitosti ani okolnosti, které by jí mohly ve vycestování bránit.

3. Žalobkyně v podané žalobě předně obecně namítla, že správní orgány nezjistily bez důvodných pochybností náležitě skutečný stav věci, čímž měly porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány podle žalobkyně zjišťovaly pouze skutečnosti v její neprospěch, nikoliv v její prospěch, což je v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán ani nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně, čímž byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
4. Žalobkyně v návaznosti na uvedené zásady konkrétněji namítala nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení výkonu nelegální práce. Žalobkyně byla vyslána polským zaměstnavatelem, pro něhož pracovala i po vyslání a jenž jí poskytoval mzdu. Polské vízum jí opravňovalo i k výkonu zaměstnání. Pro výkon pracovní činnosti na území České republiky nepotřebovala povolení k zaměstnání, neboť sem byla řádně vyslána za účelem přeshraničního poskytování služeb. Dále uvedla, že je pouhou zaměstnankyní neznalou práva, nevybírala si, kde bude působit a řídila se jen pokyny zaměstnavatele. Našla si zaměstnání v Polsku a zaměstnavatel jí přidělil pracovní úkol, který byla povinna splnit. Její zaměstnání bylo smluvně „podchyceno“ a oznámeno českým orgánům. Žalobkyně tedy žádnou povinnost neporušila, jen pracovala dle pokynů svého zaměstnavatele. V tomto ohledu jsou jak forma uloženého opatření (správní vyhoštění), tak i jeho délka nepřiměřené.
5. Dále namítá, že skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn. Žalobkyně si zakázku nesháněla sama, pracovala pro zaměstnavatele, který ji měl dohodnutou s jinou společností. Nebyly zjištěny okolnosti vyslání a vztahy mezi jednotlivými společnostmi. Bylo tak na místě vyslechnout oprávněné osoby ze subjektů zainteresovaných do poskytnutí služby, aby poskytly informace o výkonu činnosti žalobkyní.
6. V souvislosti s tím žalobkyně rovněž namítla, že neměla možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány měly postupovat v otázce přiměřenosti podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně považuje rozhodnutí v otázce přiměřenosti, resp. nepřiměřenosti uloženého opatření za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění nemůže stát pouze na argumentu, že žalobkyně má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. Ztráta možnosti pobývat na území Polska, kde má povolen pobyť, je nepochybně zásahem do soukromého života.
7. Žalobkyně namítla, že rozhodnutí o správním vyhoštění není účelné. Žalobkyně krátce po zahájení řízení opustila území České republiky, proto považuje uložené opatření za nadbytečné, neboť cíle opatření bylo již dosaženo a ochrana zájmů společnosti nevyžaduje již uložení správního vyhoštění, když jeho uložení ji nad únosnou míru zatěžuje. Žalobkyně upozorňovala na to, že se po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky, nicméně lhůta vyhoštění počne běžet až skončením řízení.
8. Pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění, považuje ji žalobkyně jednak za nepřiměřenou, jednak za nepřezkoumatelnou, neboť není nikterak zdůvodněno, proč byla tato uložena právě v délce 18 měsíců, a nadto je v rozporu se správní praxí orgánu prvního stupně. Žalobkyně je trestně-právně zachovalá, bez jediného přestupku, vždy pobývajíc na základě řádného povolení k pobytu. Co tedy vedlo k uložení správního vyhoštění v dané délce je záhadou, uložená výměra není postavena na žádném základě.

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že protiprávní jednání žalobkyně bylo řádně zjištěno a doloženo relevantními podklady. Pokud jde o uplatněné žalobní body, odkázala žalovaná zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navrhla zamítnutí žaloby.
10. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobkyně se k záměru soudu rozhodnout věc bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřila, takže se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla kontrolována dne 20. 9. 2018 v rámci kontrolní akce „AZOS“ při výkonu práce v závodu společnosti A. v N.. Na místě předložila cestovní doklad a polské vízum typu D na dobu 180 dní platné od 25. 2. 2018 do 11. 10. 2018. Na území schengenského prostoru vstoupila dne 28. 3. 2018. Povolení k zaměstnání nepředložila. Na základě uvedeného byla zajištěna a bylo s ní téhož dne zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výsledku žalobkyně uvedla, že je vdova, má dva syny a matku, s nimiž žije v rodinném domě. Do České republiky přicestovala dne 28. 3. 2018 přes Slovensko (hraniční přechod Vyšné Nemecké). Přicestovala za účelem práce, kterou měla domluvenou ještě před odjezdem u zprostředkovatele V.. V N. byla od příjezdu až do dne pobytové kontroly, nikam necestovala. Polské vízum si vyřizovala osobně přes vízové centrum na Ukrajině v U.. Není vedená jako zaměstnanec u žádné polské společnosti ani u pracovní agentury. Pracovní smlouvu neuzavírala, nemá ani povolení k zaměstnání. V Polsku nikdy nebyla a nepracovala. V České republice nezískala povolení k pobytu, má jen polské vízum. V N. byla ubytována v hotelu B., což jí zajistil a platil nějaký V.. Dne 29. 3. 2018 absolvovala vstupní školení u společnosti A. a do práce nastoupila dne 30. 3. 2018. Písemnou pracovní smlouvu nemá, vše bylo jen na základě ústní domluvy s V.. Při kontrole pracovala jako dělnice, náplň její práce představovala montáž sedaček do automobilů. Pracovala od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2018 na dvanáctihodinové směny od pondělí do pátku. Vstup do objektu byl evidován automaticky dotykem prstu, práci evidoval mistr ve výrobě, který potvrzoval příchod a odchod. Práci měla domluvenou na dobu neurčitou, dokud by sama nechtěla odejít. Odměnu jí vyplácel V.. Náradí dostala ve firmě, práci jí přidělovala a kontrolovala zaměstnankyně firmy. Dále při výsledku uvedla, že si je vědoma důsledků vyplývajících z nepovoleného zaměstnání a možnosti vyhoštění. Uvedla, že je zdravá a není žádná překážka, která by jí znemožňovala vycestovat nebo se vrátit na Ukrajinu. Nemá v České republice žádné vazby, závazky, rodinné příslušníky ani majetek, pouze věci osobní potřeby. V České republice žádné intenzivní vazby nenavázala a ani zde nechce dlouhodobě žít. Chce se vrátit na Ukrajinu, kde má domov a rodinu. K vycestování má potřebné finanční prostředky. V průběhu výsledku byla žalobkyně rovněž ústně vyrozuměna o rozšíření předmětu správního vyhoštění o důvod podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
13. Dotazem na Úřad práce České republiky bylo zjištěno, že žalobkyně neměla v předmětnou dobu vydáno povolení k zaměstnání. Byla pouze přihlášena zaměstnavatelem V. W. s.r.o. (dále jen „V.“) na informační kartě - vyslání k plnění úkolů z uzavřené smlouvy, jako

cizinec, který byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU s místem výkonu práce v N., a to od 20. 9. 2019 (pozn. soudu: v den pobytové kontroly). Jako zaměstnavatel byla uvedena polská společnost V. S. z.o.o.

14. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vycestování žalobkyně možné. Bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje její bezpečný návrat. Ani sama žalobkyně neuvedla ve své výpovědi žádné obavy z návratu do místa pobytu.
15. Ve spise je dále založena evidence docházky žalobkyně za dny 2. 9. 2018 až 19. 9. 2018 a rámcová smlouva uzavřená dne 23. 4. 2018 mezi společností V. jako agenturou práce a společností A. jako uživatelem, jejímž předmětem bylo přidělení zaměstnanců agentury práce uživateli podle později uzavíraných dohod o dočasném přidělení.
16. Od 16. 10. 2018 byla žalobkyně v řízení zastoupena zmocněncem. Přípisem z 6. 11. 2018 vyrozumělo krajské ředitelství zmocněnce žalobkyně o tom, že ukončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, a poučilo ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobkyně využít ve lhůtě 7 dnů. Vyrozumění bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 6. 11. 2018, ten však na vyrozumění nijak nereagoval.
17. Krajské ředitelství prvostupňovým rozhodnutím ze dne 26. 11. 2018 uložilo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to v délce 18 měsíců, přičemž mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí. K odůvodnění rozhodnutí krajské ředitelství uvedlo, že žalobkyně naplnila všechny podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo provedeným dokazováním prokázáno, že byla jako cizinec zaměstnána od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2018 bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a současně od 26. 6. 2018 do 20. 9. 2018 vykonávala pracovní činnost bez oprávnění k pobytu. Polské vízum ji neopravňovalo k výkonu pracovní činnosti v České republice, neboť nebyla zaměstnankyní polského zaměstnavatele, který by ji vyslal k poskytování služeb do jiného členského státu. Polské vízum ji opravňovalo pouze k pobytu na území České republiky po dobu nejvýše 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, tj. od 28. 3. 2018 do 25. 6. 2018. Od 26. 6. 2018 tedy vykonávala pracovní činnost bez oprávnění k pobytu i bez pracovního povolení. Současně byla naplněna i skutková podstata podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť od 26. 6. 2018 do 20. 9. 2018 pobývala na území České republiky bez oprávnění k pobytu. Dále krajské ředitelství dospělo k závěru, že správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť zde nemá žádné vazby. Krajské ředitelství nezjistilo skutečnosti, které by mohly vyvolat nepřiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajské ředitelství odkázalo též na obsah závazného stanoviska Ministerstva vnitra, podle něhož je vycestování žalobkyně do domovského státu možné. Délku zákazu pobytu na území členských států Evropské unie odůvodnilo krajské ředitelství tak, že byla stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí s přihlédnutím k povaze skutku a míře zavinění, k délce výkonu zaměstnání a délce neoprávněného pobytu.

18. Proti rozhodnutí krajského ředitelství podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, ve kterém uplatnila obdobné námitky jako v podané žalobě.
19. Žalovaná v odvolacím řízení požádala o přezkoumání závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 22. 10. 2018, přičemž ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 4. 2. 2019 potvrdil. Ztotožnil se se závěrem, že se žalobkyně může bezpečně vrátit do země původu a pobývat v ní, neboť bydlí v Z. oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, všední život v místě jejího bydliště probíhá v mezích normálu, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů. Žalobkyně sama během výslechu neuvedla žádné okolnosti, které by zavdávaly příčinu k domněnce, že jí v případě návratu může hrozit vážná újma.
20. Zástupce žalobkyně byl dne 6. 3. 2019 vyrozuměn o doplnění spisového materiálu o stanovisko ministra vnitra včetně podkladů pro jeho vydání a byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobkyně ani její zmocněnec tohoto práva nevyužili.
21. Žalovaná následně vydala dne 3. 6. 2019 žalobou napadené rozhodnutí.
22. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) *„[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“* Podle odst. 2 *„Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*
23. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, [...] až na 5 let, [...] je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.*
24. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, [...] až na 3 roky, [...] pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“.*
25. První žalobní námitku, podle níž nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti ve prospěch žalobkyně, shledává soud nedůvodnou. Správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci beze všech pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázce přiměřenosti daného postupu. Žalobkyně v rámci uvedeného žalobního bodu nespecifikovala, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem,

kteří v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývá žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve své námitce setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobkyně dohlédával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal by se advokátem jedné ze stran sporu.

26. Správní orgány provedli dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechlo krajské ředitelství žalobkyni a provedlo dokazování všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobkyně na území České republiky. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní v závodu společnosti A.. Stejně tak bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobkyně pobývala od 26. 6. 2018 v České republice neoprávněně, neboť zde byla na základě polského víza oprávněna pobývat pouze po dobu 90 dnů (během každých 180 dnů). Tuto skutečnost přitom žalobkyně nikterak nezpochybňuje. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobkyně žádné konkrétní důkazní návrhy v průběhu správního řízení nevnesla. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost, kterou uvedla. Žalobkyně ostatně ani v žalobě nezmínila žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
27. Rovněž tak námitka, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
28. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně při výslechu uvedla, že na Ukrajině žije v rodinném domě s matkou a dvěma syny. Nemá v České republice žádné vazby, závazky, rodinné příslušníky či osoby blízké. V České republice žádné intenzivní vazby nenavázala a ani zde nechce dlouhodobě žít. Chce se vrátit na Ukrajinu, kde má domov a rodinu. Do České republiky přicestovala jen proto, aby si vydělala peníze. K integraci žalobkyně do společnosti nedošlo, neboť pobývala na území České republiky pouze asi půl roku. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že nemá na území České republiky žádné vazby, naopak rodinné vazby ji váží k zemi, jejímž je příslušníkem. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o

existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobkyně vedla na území kteréhokoliv členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobkyni v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu, a to případně i v budoucnu, neboť nelze předjímat další možná rozhodnutí ohledně povolení k pobytu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ostatně žalobkyně žádné konkrétní důvody nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života neuvedla (až na zmínku o ztrátě možnosti pobytu v Polsku a ohrožení kladného vyřízení jejich pozdějších žádostí o pobytové oprávnění).

29. Dále žalobkyně namítla, že byla oprávněna k výkonu zaměstnání na území České republiky na základě polského víza. K tomu soud nejprve uvádí, že mezi účastníky není sporu, že žalobkyně na území České republiky vykonávala závislou práci, a že neměla pracovní povolení, zaměstnaneckou či modrou kartu (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Žalobkyně se pouze zaštiťuje principem volného pohybu služeb a tvrdí, že do České republiky byla vyslána svým zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě za účelem plnění zakázky, k čemuž pracovní povolení nepotřebuje. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platí, že „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“ Výkladem citovaného ustanovení se detailně zabýval NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, v němž „dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Pro službu spočívající v poskytování pracovní síly je přitom charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb, a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (srov. bod 38 citovaného rozsudku).
30. Soud v první řadě ve shodě se žalovanou konstatuje, že nebylo prokázáno, že žalobkyně byla v zaměstnaneckém poměru k zaměstnavateli usazenému v Polsku (žalobkyně ostatně

v žalobě ani nespecifikovala, kdo měl být zaměstnavatelem). Je pravdou, že podle sdělení Úřadu práce České republiky byla přihlášena zaměstnavatelem V. na informační kartě, jako cizinec, který byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU. Ke splnění této informační povinnosti nicméně došlo až dne 20. 9. 2018, tedy v den pobytové kontroly, přičemž žalobkyně byla podle svých slov v závodu A. zaměstnána již od 30. 3. 2018. Ani z rámcové smlouvy o agenturním zaměstnávání uzavřené dne 23. 4. 2018 mezi společnostmi V. a společností A. neplyne, že by žalobkyně byla v pracovním poměru nebo jiném zaměstnaneckém vztahu ke kterékoliv z těchto společností. Stejně v tomto ohledu je však okolnost, že sama žalobkyně při výslechu uvedla, že žádnou pracovní smlouvu nepodepisovala, tedy ani s polským zaměstnavatelem, a že vykonávala pracovní činnost pouze na základě ústní dohody s blíže neoznačeným V.. Již na základě výše uvedeného lze konstatovat, že výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na žalobkyni nemůže vztahovat, neboť nebyla zaměstnankyní zaměstnavatele usazeného v jiném členském státě Evropské unie. Provádění dokazování o smluvních vztazích mezi subjekty zúčastněnými na poskytování služeb společnosti A. a o okolnostech jejího vyslání, jak navrhovala žalobkyně v odvolání, by v tomto ohledu bylo nadbytečné, neboť by nemohlo přinést nic nového ohledně zaměstnaneckého poměru žalobkyně.

31. Nadto je z výpovědi žalobkyně zjevné, že v Polsku nikdy pracovní činnost nevykonávala, přicestovala přímo do České republiky a zda pracoval na základě zprostředkování osobou, kterou označila jako V.. Hlavní těžiště její pracovní činnosti tedy spočívalo v České republice a nikoliv v Polsku, kde podle svých slov ani nebyla. Nemůže se tedy jednat o výkon pracovní činnosti, na který by dopadala výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Splnění informační povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti nenahrazuje povolení k zaměstnání, a naopak vše nasvědčuje tomu, že se žalobkyně či spíše osoba, která jí zaměstnání zprostředkovala, pokoušela podáním oznámení dosáhnout aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ač to odporuje jeho smyslu a účelu. Nelze přisvědčit ani argumentaci, že žalobkyně jen konala práci podle pokynů svého zaměstnavatele. I kdyby tomu tak snad bylo, šlo by o výkon závislé práce bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohla být vědoma, neboť sama uvedla, že neměla v úmyslu vykonávat pracovní činnost na území Polska a zaměstnání si dopředu domluvila v České republice. Žalobkyně, ač může být osobou neznalou českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Důsledky, které plynou z jejich nedodržení, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince. Námitka je proto nedůvodná.
32. Soud v této souvislosti dodává, že žalobkyně v rámci uplatněných žalobních bodů nikterak nezpochybnila závěr žalovaného o tom, že od 26. 6. 2018 na území České republiky pobývala a vykonávala zaměstnání bez oprávnění k pobytu. Soud se přitom s tímto závěrem plně ztotožňuje, a aniž by bylo nutné opakovat úvahy správních orgánů, pouze odkazuje na odůvodnění rozhodnutí krajského ředitelství a napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaný podrobně popsal svá skutková zjištění a úvahy, na základě nichž k tomuto závěru dospěl. Je tak zřejmé, že i kdyby se na žalobkyni vztahovala výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nemohlo by to vést ke zrušení napadeného rozhodnutí o vyhoštění, neboť i tak by výkon zaměstnání bez oprávnění k pobytu obstál jako samostatný důvod k uložení správního vyhoštění.

33. S tvrzením žalobkyně, že neměla prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění, soud nesouhlasí. Žalobkyně se mohla vyjádřit již v rámci své výpovědi dne 20. 9. 2018, dále byla prostřednictvím svého zmocněnce vyrozuměna a poučena o právu vyjádřit se k podkladům podle § 36 správního řádu (6. 11. 2018 a 6. 3. 2019), což však neučinila, a stejně tak se mohla ke všem skutečnostem vyjádřit v průběhu celého správního řízení.
34. Pokud jde o námitku, že správní orgány nebraly v potaz udělené vízum opravňující žalobkyni k pracovní činnosti na území Polské republiky, soud uvádí, že uložení správního vyhoštění správním orgánem České republiky nevede bez dalšího k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na základě platného víza na území Polské republiky. V případě uložení správního vyhoštění je členský stát, který povolení k pobytu vydal, informován o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž uložil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; uložení správního vyhoštění tak má právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie (obdobně též rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-240/17, E.).
35. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, co byla držitelem polského víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonávala závislou práci, není evidence žalobkyně v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. To platí tím spíše, že žalobkyně v Polsku na základě vydaného víza nikdy nepracovala a neměla to ani v úmyslu. Nelze odhlížet od toho, že žalobkyně během platnosti původního víza porušila pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonávala práci na území jiného členského státu Evropské unie a nadto pobývala na území jiného členského státu, než který vízum vydal, po dobu překračující 90 dnů. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobkyni vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b) bod 2, resp. písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod je nedůvodný.
36. Další námitka se týká účelnosti rozhodnutí. Žalobkyně má za to, že žalovaná měla zohlednit při svém rozhodnutí jednak délku vedení řízení a jednak to, že žalobkyně opustila sama území České republiky krátce po zahájení správního řízení. Správní vyhoštění tak považuje za nadbytečné opatření. K tomuto soud uvádí, že nelze přisvědčit názoru, že uložené správní vyhoštění bylo neúčelné. Správní vyhoštění postihuje protiprávní jednání a je nástrojem pro ukončení pobytu. Z okolností případu je zřejmé, že žalobkyně porušila zákonné podmínky pro pobyt na území České republiky, proto bylo na místě uložit správní vyhoštění. Do doby nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebyla žalobkyně nijak omezena v možnosti pobývat na území České republiky, neboť jí až právní mocí rozhodnutí byl uložen zákaz vstupu na území členských států

Evropské unie. Skutečnost, že území České republiky opustila dobrovolně, nemohla mít na správnost napadeného rozhodnutí vliv. Tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.

37. Dalším žalobním bodem žalobkyně napadala odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že správní orgány vyšly pouze z toho, že doba 18 měsíců představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je 5 let. Krajské ředitelství v prvostupňovém rozhodnutí dobu zákazu vstupu odůvodnilo odkazem na povahu skutku a míru zavinění, délku výkonu zaměstnání od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2019 a délku neoprávněného pobytu (od 26. 6. 2018 do 20. 9. 2018). Žalovaná v napadeném rozhodnutí doplnila okolnost, že žalobkyně svým jednáním naplnila více skutkových podstat vymezených v § 119 zákona o pobytu cizinců. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy dostatek okolností podstatných pro stanovení konkrétní doby správního vyhoštění a její trvání řádně odůvodnily. Stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 18 měsíců není vzhledem k uvedeným podstatným okolnostem zjevně excesivní. Nebyla-li by žalobkyně trestněprávně zachovalá, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území mohl být stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný.
38. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud rovněž neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, rozhodl tak, že žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. července 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce